

Arrest

nr. 91 831 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN en van attaché I. SNEYERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. Toen u achttien was startte u uw legerdienst.

U werd echter gepest en u vond de dienst onaangenaam waardoor u na een maand deserteerde.

De autoriteiten kwamen u één keer thuis zoeken nav uw desertie. U was toen niet thuis.

Daarna kende u hierdoor geen problemen meer. Omdat u niet beschikte over een legerdienstkaart, kon u wel geen paspoort krijgen.

Verder werd u in Iran verschillende keren gearresteerd onder andere voor alcoholgebruik en verkeersovertredingen. U werd enkele keren veroordeeld tot een boete en/of zweepslagen.

In 1383 (Perzische kalender, komt overeen met 2004/2005 onze kalender) vertrok u met een vals paspoort naar Japan om er te gaan werken. U werkte er in de horeca. U maakte er kennis met een

Japanner die zich bekeerd had tot het protestantisme. U besloot zich ook te bekeren. In Japan liet u verschillende tatoeages zetten waaronder een groen kruis op uw rug.

In 1386 (2007/2008) keerde u naar Iran terug. U werkte er in het autosalon van uw vader.

In de derde maand van 1388 (mei/juni 2009) waren er rellen in Iran nav de verkiezingsuitslag. Omdat er veel vandalisme was en er wagens in brand werden gestoken besloten u en uw vader om het autosalon tijdelijk te sluiten. Toen u op weg was naar huis werd u als toevallige voorbijganger opgepakt samen met heel wat andere betogers. U werd samen met anderen opgesloten in een cel. Na enkel dagen werd u apart in een cel gezet. U werd ondervraagd en geslagen. Toen ze u sloegen zagen ze de tatoeage op uw rug. Ze stelden u vragen over uw religie. U diende te verschijnen voor de Revolutionaire Rechtbank.

Op 26/6/1388 (17 september 2009) kwam u vrij doordat uw moeder de eigendomsakte van één van haar woningen als borg gaf.

Op het einde van de zevende maand van 1388 (oktober 2009) reisde u illegaal naar Turkije.

Van daaruit vloog u met een vals paspoort naar Thailand.

U verbleef daar ongeveer twee jaar en half en probeerde er tevergeefs een werkvergunning te krijgen. Uw moeder stuurde u maandelijks duizend dollar zodat u kon overleven.

Ongeveer anderhalf tot twee jaar geleden vernam u van uw familie dat de autoriteiten oproepingsbrieven hadden gestuurd op uw naam. Ze had ook een vonnis ontvangen. U liet deze documenten nooit overkomen omdat dit u nog meer stress zou veroorzaken (CGVS, p. 9).

Omdat u geen verblijfsstatus kon krijgen in Thailand en omdat u bang was om opgepakt te worden en teruggestuurd te worden naar Iran besloot u om Thailand te verlaten.

U reisde met een vals paspoort naar Maleisië. Na twee maanden reisde u met een ander vals paspoort naar Nepal. Na vijf dagen vloog u met een vals paspoort via Delhi naar Brussel. Uw eindbestemming was Toronto (Canada).

Op 3 oktober 2012 werd u echter aangehouden op de luchthaven van Zaventem omdat u reisde met vervalste documenten.

U diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

U vreest in Iran geëxecuteerd te worden wegens uw bekering tot het protestantisme.

U beschikt over een kopie van uw shenaznameh (geboorteboekje); een kopie van uw melli kaart (nationale kaart); een kopie van een convocatie afgeleverd op 15/4/1388 (6 juli 2009) waarin u gevraagd wordt zich te melden bij het parket van kamer drie van de Revolutionaire Rechtbank; zes kopies van dezelfde convocatie van de Revolutionaire Rechtbank dd. 8/10/1388 (29 december 2009); twee kopies van een convocatie van de Revolutionaire Rechtbank dd. 6/12/1388 (25 februari 2010); een kopie van een vonnis van de Revolutionaire Rechtbank dd. 20/07/1389 (12 oktober 2010) waarin u veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van 7,5 jaar en kopies van twee bladzijden van een eigendomsakte die op 29/6/1388 (20 september 2009) in beslag werd genomen op bevel van de rechtbank. Daarnaast legde u enkele foto's naar waarop uw tatoeages en brandwonden op uw been te zien zijn."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u pas meer dan twee jaar en half na uw vertrek uit Iran een asielaanvraag heeft ingediend en dit nadat u op de luchthaven werd aangehouden omdat u reisde met vervalste documenten.

U stelde dat u ervoor gekozen had om naar Thailand te gaan en dat het voor u niet mogelijk was om vroeger naar een land te reizen waar men asiel kan aanvragen (CGVS, p. 3 en 4).

Deze uitleg houdt echter geen steek.

Bovendien reisde u eerder al met een vals paspoort naar Japan en beschikte u voor uw reis vanuit Turkije naar Thailand eveneens over valse documenten (CGVS, p. 3 en 4). Uw handelswijze is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid op de helling te staan.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u in geval van terugkeer naar Iran de doodstraf vreest wegens uw bekering tot het protestantisme. U stelde dat uw geloof het echte probleem is waardoor u niet kunt terugkeren (CGVS, p. 11).

Er kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde bekering.

Zo stelde u op 4 oktober 2012 tijdens uw onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken dat u zich bekeerd had tot het christendom maar dat u de dat strekking nog nader moest bepalen (DVZ Vragenlijst, vraag 2.9, p. 13).

Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u zich bekeerd had tot het protestantisme.

U zou de strekking niet gespecificeerd hebben bij de DVZ omdat u toen het Engelse woord voor protestantisme niet kende, hetgeen geen steek houdt gezien u bijgestaan werd door een Farsi tolk (CGVS, p. 2).

Verder kon u niet antwoorden op enkele eenvoudige vragen over het christelijk geloof.

Zo kon u geen enkele christelijke feestdag noemen. Van Pinksteren, een belangrijk feest voor de protestanten, had u nog nooit gehoord. Christelijke gebeden kende u evenmin. Basisbegrippen zoals sacrament en heilige Drievuldigheid zeiden u helemaal niets (CGVS, p. 12). U wist dat de Bijbel het heilig boek is van de christenen maar u wist niet uit welke twee delen deze bestaat. U heeft de Bijbel ook nooit bestudeerd. Gevraagd om enkele zaken op te noemen die zeer belangrijk zijn voor de protestanten moest u eveneens het antwoord schuldig blijven.

U gaf uiteindelijk zelf toe dat u helemaal niets weet over het christelijk geloof (CGVS, p. 12).

Verder dient er op gewezen te worden dat het uiterst bevreemdend is dat u uw arrestatie in Iran niet preciezer kon situeren tav de presidentsverkiezingen. U verklaarde immers dat u gearresteerd werd nadat u en uw vader diens autosalon op een drukke hoofdweg in Teheran hadden gesloten uit vrees voor vandalisme. Tijdens de rellen werden volgens u heel wat handelszaken vernield en wagens in brand gestoken.

Gelet op bovenstaande kan verwacht worden dat u zich herinnert hoeveel dagen/weken na de verkiezingen jullie beslisten om de zaak te sluiten.

Bevreemdend is ook dat u de datum van de verkiezingen, die door de daaropvolgende rellen en arrestatiegolf, ondertussen in het collectieve geheugen van de Iraanse bevolking gegrift is, niet kende alhoewel u wel degelijk bent gaan stemmen (CGVS, p. 10).

Hoe dan ook dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven arrestatie en dit omdat er geen enkele bewijskracht kan worden gehecht aan de kopies van de gerechtelijke documenten die u neerlegde als bewijs van uw beweerde arrestatie.

Het zijn vooreerst allemaal kopies waarvan u niet beschikt over de originelen.

U stelde in dit verband dat u de originelen kon laten opsturen maar dat u daarvoor meer tijd nodig heeft (CGVS, p.8 en 13). De documenten werden echter allemaal afgeleverd in de periode 15/4/1388-20/7/1389 (6 juli 2009 tot 12 oktober 2010) en u verklaarde dat u reeds anderhalf tot twee jaar geleden, tijdens uw verblijf in Thailand, door uw familie op de hoogte werd gebracht van het bestaan van deze documenten. U deed echter nooit een poging om deze te laten overmaken omdat dit voor u nog meer stress zou veroorzaken (CGVS, p. 9), hetgeen niet kan weerhouden worden als uitleg voor uw nalaten. Betreffende de kopies van enkele bladzijden van een eigendomsakte, die als borg werd afgegeven aan de autoriteiten, dient opgemerkt te worden dat de naam van de eigenaar van het goed niet in deze kopies wordt vermeld. U verklaarde zelf dat de bladzijde met de naam van de eigenaar ontbreekt (CGVS, p. 7). Dat het gaat om een eigendom van uw moeder kan hieruit dus geenszins worden afgeleid.

Verder stemt de inhoud van de kopie van de convocatie dd. 15/4/1388 (6 juli 2009) niet overeen met uw relaas. U verklaarde immers dat u in de derde maand van 1388 (mei/juni 2009) werd opgepakt en pas op 26/6/1388 (17 september 2009) werd vrijgelaten (CGVS, p. 10 t/m 12). Dat de autoriteiten u tijdens uw gevangenschap zouden oproepen mist elke logica.

Bovendien verklaarde u dat de door u neergelegde gerechtelijke documenten dateren van na uw vertrek uit Iran in de zevende maand van 1388 (september/oktober 2009) (CGVS, p. 8).

Van de convocatie dd. 8/10/1388 (29 december 2009) van de Revolutionaire Rechtbank legde u een duidelijk leesbare kopie neer alsook enkele minder vetgedrukte kopies.

Op deze eerste kopie staan het kader en de rijen, waarbinnen de gegevens zijn ingevuld aan de onderkant, volledig scheef en zijn niet gelijkvormig. Op de andere kopies daarentegen zijn de lijnen mooi recht. Deze anomalie kan niet verklaard worden door onregelmatigheden bij het faxen.

De indruk wordt dan ook gewekt dat dit document door middel van knip en plakwerk en herhaaldelijk kopiëren werd samengesteld.

Op de kopie van de convocatie dd. 6/12/1388 (25 februari 2010) staat het kader eveneens helemaal scheef aan de onderkant.

Met betrekking tot het door u neergelegde vonnis van de Revolutionaire Rechtbank dd. 20/7/1389 (12 oktober 2010) dient opgemerkt dat het logo van de rechtbank bovenaan het vonnis ontbreekt. In de plaats daarvan staat er een lege rechthoek met daarin een klein leeg vierkantje met een kruisje erin. Dergelijke figuur krijgt met echter wanneer men een internetpagina opent en de afbeelding niet kan worden weergegeven. Gevraagd naar de betekenis van het lege vierkant antwoordde u dat er wel een

foto zal gestaan hebben. U raadde de dossierbehandelaar aan om op het internet een gelijkaardig document te zoeken om te kijken welke logo er in het vakje moet staan (CGVS, p. 9).

Bovenstaande doet vermoeden dat het vonnis werd afgeprint van op het internet en herwerkt zodat uw naam erin zou voorkomen.

Bijkomend dient opgemerkt te worden u op de DVZ verklaarde dat u in het verleden vijf of zes keer gearresteerd werd in Iran (DVZ Vragenlijst, vraag 3.1, p. 15). Op het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u in het verleden drie of vier keer werd gearresteerd (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met deze anomalie wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u eigenlijk twintig keer werd gearresteerd (CGVS, p. 6).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Betreffende het risico van het dragen van tatoeages in het algemeen en het dragen van religieus getinte tatoeages (zoals een kruis) in het bijzonder, dient er opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het hebben van tatoeages niet strafbaar is.

In tegenstelling met hetgeen u beweerde staat er in de Iraanse strafwet niets vermeld over een verbod op tatoeages (CGVS, p. 10 en 11).

Het hebben van een tatoeage van een religieus symbool kan voorts als onvoldoende bewijs dienen om te worden aangeklaagd voor afvalligheid, zeker wanneer men aan de autoriteiten expliciet verklaart dat men moslim is. Veel hangt dan ook af van de houding van degene die de tatoeage draagt. In uw geval werd geen enkel geloof gehecht aan uw bekering tot het christendom (zie supra).

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen.

De kopies van uw identiteitsdocumenten bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, welke niet betwist worden.

De gerechtelijke documenten werden hierboven reeds besproken.

Door wie of wat de verwondingen aan uw been, die te zien zijn op de door u neergelegde foto's, toegebracht werden kan geenszins worden vastgesteld. Er kan ook niet uit afgeleid worden dat deze foto's wel degelijk in Iran werden genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 oktober 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de "materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" en van de artikelen 1 en 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal "noch de identiteit noch de nationaliteit van verzoeker in vraag stelt".

Hij laat gelden dat hij "volkomen oprecht geweest is over zijn reisweg".

Het feit dat hij slechts in België op de luchthaven asiel aanvraag, wijt hij aan het gevaar teruggezonden te worden naar Iran en zijn oprechte vrees in dat verband.

Volgens verzoeker neemt de commissaris-generaal "onterecht dit element in aanmerking om het dossier en het relaas van verzoeker vanuit een negatief standpunt te bekijken".

Verzoeker roept ook in dat zijn bekering door de commissaris-generaal niet correct werd ingeschat. Hij legt uit "dat het gevaar in Iran voor verzoeker voortvloeiende uit de tattoo op zijn rug, die een teken is van zijn "bekering", door de Iraanse autoriteiten vanzelfsprekend niet afhangt van de kennis van het protestantisme van verzoeker".

Verzoeker geeft toe dat zijn kennis van het protestantisme beperkt is, maar wijst erop dat zijn bekering al van een paar jaar geleden dateert en tevens gebeurde in Japan, omwille van zijn relatie met zijn Japanse vriend. Volgens verzoeker is het feit dat hij zijn overtuiging "over heel zijn rug uitsmeerde" meer dan een voldoende bewijs voor de Iraanse autoriteiten van zijn afvalligheid aan het "echte geloof".

Verzoeker wijst erop dat hij indertijd in zijn land van herkomst veroordeeld werd door een Revolutionaire Rechterbank en dat de autoriteiten "intussen de hand konden leggen op een pakket voor hem bestemd, met daarin een farsi-bijbel", wat volgens hem de overtuiging van de Iraanse autoriteiten over zijn geloofsafvalligheid nog zal versterken.

Hij herhaalt dat zijn kennis van het protestantisme niet doorslaggevend is bij de beoordeling van zijn afvalligheid door de Iraanse autoriteiten, "doch wel de objectieve vaststellingen die zij in dat verband

kunnen doen", zijnde de tattoo op de rug die volgens verzoeker *"op zich al voldoende is om hen in deze overtuiging te sterken"*.

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat verzoeker de verkiezingen niet preciezer kon situeren, wijst verzoeker erop dat hij de verkiezingen *"wel degelijk juist situeerde in de derde maand van 1388, hetzij mei/juni 2009"*, dat hij zijn arrestatie tevens op dat ogenblik situeerde en zijn vrijlating op 17 september 2009, waarna hij ongeveer een maand later uit zijn land van herkomst vertrok.

Hij stelt dat hij voor het overige niet politiek actief was, dat hij niet in Iran is gebleven *"zodat wat in het 'collectief geheugen' van de Iraniërs zou zitten, niet noodzakelijk in het zijne zit"* en dat het leven buiten Iran verder ging.

Wat betreft de stukken die hij bijbracht, bevestigt verzoeker dat het geen originelen betreffen en dat hij deze stukken nooit eerder zag. Hij betwist evenwel dat het om vervalsingen zou gaan en onderstreept dat de commissaris-generaal *"ten onrechte de waarachtigheid van deze documenten in vraag stelt"*.

Hij legt vervolgens uit dat hij zijn moeder om de originelen vroeg en dat zijn zus een pakketje opstuurde, waarin zich ook een farsi-bijbel bevond.

Het pakketje werd volgens verzoeker verzonden met de Iraanse post op 13 oktober 2010 om 8u57, maar werd door hem niet ontvangen. Hij stelt dat zijn zus hierna naar het centraal postkantoor ging, waar men haar zei *"ah, U bent diegene die dat pak afgegeven heeft, wil hier even wachten"*, waardoor zij argwaan kreeg en het postkantoor verliet. Hij stelt dat zijn zus dan op het internet gekeken heeft en ontdekte dat het pakje *"door de douane tegengehouden werd"*, wat zij aan hem liet weten.

Verzoeker stelde tevens zelf op het internet vast *"dat het pakket inderdaad nog steeds in Teheran is, bij het 'Office of Exchange'"*.

Verzoeker veronderstelt dat het pakket onderschept werd omdat het aan hem geadresseerd was en omdat hij door de Iraanse autoriteiten gezocht wordt. Hierdoor, zo stelt hij, kan hij de originelen niet bijbrengen.

Hij stelt dat hij aan zijn moeder vroeg om een nieuw officieel afschrift te bekomen van het vonnis waarbij hij door de Revolutionaire Rechtbank veroordeeld werd, alsook een officieel afschrift van de inbeslagname van de woonst die door zijn moeder in borg was gegeven. Hij stelt dat het echter onmogelijk is om nog een afschrift te bekomen van de convocaties.

Verzoeker laat nog gelden dat de commissaris-generaal hem ten onrechte ten kwade duidt dat hij geen originele documenten in zijn bezit heeft gehad, *"daarbij vergetend dat verzoeker helemaal niet de intentie had om in België asiel aan te vragen"* gezien hij naar Canada wilde doorreizen. Hij herhaalt dat hij zich *"enkel omwille van het risico terug gestuurd te worden naar Iran"* genoodzaakt zag in het Rijk asiel aan te vragen.

Volgens verzoeker meent de commissaris-generaal ten onrechte dat de documenten niet echt zouden zijn *"op basis van een 'scheve fax' en verschillen in de afdruk van documenten, terwijl zij van verschillende toestellen verzonden werden"*.

Dat één van de convocaties dateert van in de periode van zijn gevangenschap, is volgens hem te wijten aan het feit dat deze convocatie uitgaat van een ander rechtsgebied dan dit waarin de feiten van bekering plaatsvonden.

Hij wijst er dienaangaande op *"dat hij verschillende keren gearresteerd werd, boetes en/of stokslagen kreeg en daarnaast, zonder werkelijke arrestatie, ontelbare keren 'tegengehouden' werd, omwille van zijn 'onaangepast' gedrag, kleding....enz"*, wat volgens hem de verklaring is voor de verschillen in aantal opgegeven arrestaties. Volgens hem is het dan ook *"best mogelijk"* dat de convocatie in verband met één van de andere feiten, naar hem gestuurd werd gezien die dienst niet op de hoogte was van zijn aanhouding.

Verzoeker besluit dat de stukken *"wel degelijk werkelijk en echt zijn en zijn relaas en vrees ondersteunen"*.

Volgens verzoeker interpreteert de commissaris-generaal zijn tatoeages alsof het *"gewone tatoeages"* zijn, terwijl de tattoo op zijn rug *"overduidelijk religieus geïnspireerd is"*.

Waar de commissaris-generaal aanvoert dat veel afhangt van de houding van degene die de tatoeage draagt, repliceert verzoeker dat het duidelijk is dat zijn vrees voor nakende problemen heel terecht is, gelet op zijn manier van leven.

Verzoeker handelt vervolgens over het risico op vervolging en over de volheid van bevoegdheid van de Raad, hij wijst op de door hem neergelegde foto en het feit dat de uitleg daarbij coherent is; volgens hem laat niets toe te besluiten dat zijn uitleg niet waar is.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in meest ondergeschikte orde vraagt verzoeker de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor heronderzoek.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vooreerst vast dat verzoeker pas na meer dan twee jaar en half na zijn vertrek uit zijn land van herkomst, in het Rijk een asielaanvraag indiende, en dit pas nadat hij werd aangehouden op de luchthaven te Zaventem omdat hij reisde met vervalste documenten:

“U stelde dat u ervoor gekozen had om naar Thailand te gaan en dat het voor u niet mogelijk was om vroeger naar een land te reizen waar men asiel kan aanvragen (CGVS, p. 3 en 4). Deze uitleg houdt echter geen steek. Bovendien reisde u eerder al met een vals paspoort naar Japan en beschikte u voor uw reis vanuit Turkije naar Thailand eveneens over valse documenten (CGVS, p. 3 en 4).”

In zijn verzoekschrift laat verzoeker dienaangaande nog gelden dat hij *“volkomen oprecht geweest is over zijn reisweg”*. Het feit dat hij slechts in België asiel aanvraagde, wijt hij aan het gevaar teruggezonden te worden naar Iran en zijn oprechte vrees in dat verband.

De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zich informeert in de landen die hij nadien aandoet, over de manier om aldaar internationale bescherming te krijgen.

Het feit dat verzoeker pas in België -meer dan twee jaar en half na zijn vertrek uit zijn land -én nadat ontdekt werd dat zijn reisdocumenten vervalst waren-, asiel aanvraagt, keert zich tegen de waarachtigheid van zijn voorgehouden vrees.

De Raad volgt verzoeker dan ook helemaal niet waar die in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal *“onterecht dit element in aanmerking neemt om het dossier en het relaas van verzoeker vanuit een negatief standpunt te bekijken”*.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij *“enkel omwille van het risico terug gestuurd te worden naar Iran”* zich verplicht voelde asiel aan te vragen, erkent hijzelf dat hij lang talmde om internationale bescherming te vragen tegen de dreiging die hem al jaren boven het hoofd hing.

De commissaris-generaal hechtte ook geen geloof aan verzoekers beweerde bekering:

“Zo stelde u op 4 oktober 2012 tijdens uw onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken dat u zich bekeerd had tot het christendom maar dat u de strekking nog nader moest bepalen (DVZ Vragenlijst, vraag 2.9, p. 13).

Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u zich bekeerd had tot het protestantisme.

U zou de strekking niet gespecificeerd hebben bij de DVZ omdat u toen het Engelse woord voor protestantisme niet kende, hetgeen geen steek houdt gezien u bijgestaan werd door een Farsi tolk (CGVS, p. 2).

Verder kon u niet antwoorden op enkele eenvoudige vragen over het christelijk geloof. Zo kon u geen enkele christelijke feestdag noemen. Van Pinksteren, een belangrijk feest voor de protestanten, had u nog nooit gehoord. Christelijke gebeden kende u evenmin. Basisbegrippen zoals sacrament en heilige Drievuldigheid zeiden u helemaal niets (CGVS, p. 12). U wist dat de Bijbel het heilig boek is van de christenen maar u wist niet uit welke twee delen deze bestaat. U heeft de Bijbel ook nooit bestudeerd. Gevraagd om enkele zaken op te noemen die zeer belangrijk zijn voor de protestanten moest u eveneens het antwoord schuldig blijven.

U gaf uiteindelijk zelf toe dat u helemaal niets weet over het christelijk geloof (CGVS, p. 12).”

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit *“dat het gevaar in Iran voor verzoeker voortvloeiende uit de tattoo op zijn rug, die een teken is van zijn “bekering” door de Iraanse autoriteiten vanzelfsprekend niet afhangt van de kennis van het protestantisme van verzoeker”.*

Volgens verzoeker is het feit dat hij zijn overtuiging *“over heel zijn rug uitsmeerde”* een meer dan voldoende bewijs voor de Iraanse autoriteiten van zijn afvalligheid aan het “echte geloof”. Hij wijst erop dat zijn kennis van het protestantisme niet doorslaggevend zal zijn bij de beoordeling door de Iraanse autoriteiten van zijn geloofsafvalligheid, *“doch wel de objectieve vaststellingen die zij in dat verband kunnen doen”*, zijnde de tattoo op de rug die volgens verzoeker *“op zich al voldoende is om hen in deze overtuiging te sterken”.*

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uitleg echter voorbijgaat aan het feit dat hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij in geval van zijn terugkeer naar zijn land van herkomst, de doodstraf vreest wegens zijn bekering tot het protestantisme, maar dat hij zijn bekering geenszins aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad onaannemelijk onwetend is over de religie die hij beweert aan te kleven; zo kende hij basisbeginselen zoals de christelijke feestdagen, het belang van Pinksteren voor protestanten, de verschillende delen van de Bijbel niet, waren basisbegrippen zoals sacrament en heilige Drievuldigheid hem onbekend en legde hij bovendien tegenstrijdige verklaringen af aangaande de strekking binnen het christendom die hij aanhangt.

Gevraagd om enkele zaken op te noemen die zeer belangrijk zijn voor de protestanten, moest verzoeker eveneens het antwoord schuldig blijven. Uiteindelijk gaf verzoeker zelf toe helemaal niets te weten over het christelijk geloof (zie het verhoorverslag van 10 oktober 2012, p. 2, 11-12).

De verklaring in het verzoekschrift dat de bekering van verzoeker al van een paar jaar geleden dateert en gebeurde in Japan, omwille van zijn relatie met zijn Japanse vriend, kan de vastgestelde onwetendheden niet verschoenen.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

Verzoekers gebrekkige kennis over zijn godsdienst, nochtans hét kernelement in zijn asielrelaas, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de tatoeage op zijn rug al voldoende is voor de Iraanse autoriteiten om hem als afvallige te beschouwen, stelt de Raad vast dat uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat het loutere feit van het dragen van tatoeages in het algemeen en het dragen van religieus getinte tatoeages -zoals een kruis- in het bijzonder, niet strafbaar is.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweerde op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 10 en 11), staat er in de Iraanse strafwet immers niets vermeld over een verbod op tatoeages. Uit verschillende bronnen blijkt inderdaad dat het hebben van een tatoeage van een religieus symbool als onvoldoende bewijslast kan dienen om te worden aangeklaagd voor afvalligheid, zeker

wanneer men expliciet verklaart aan de autoriteiten dat men moslim is. Uit bedoelde informatie blijkt verder dat veel afhangt van de houding van degene die de tatoeage draagt.

Gelet op de vastgestelde gebrekkige kennis omtrent zijn godsdienst, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bekering, waardoor het loutere feit van het dragen van een religieus getinte tatoeage, in casu een kruis, geenszins een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker aannemelijk maakt.

De beweringen in het verzoekschrift dat de tattoo op de rug van verzoeker *“overduidelijk religieus geïnspireerd is”* en dat het duidelijk is dat zijn vrees voor toekomstig problemen terecht is gelet op zijn leefwijze, ontkrachten de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing niet.

De opmerking in het verzoekschrift dat verzoeker veroordeeld werd door de Revolutionaire Rechtbank en dat de autoriteiten *“intussen de hand konden leggen op een pakket voor hem bestemd, met daarin een farsi-bijbel”*, wat de overtuiging van de Iraanse autoriteiten over verzoekers afvalligheid zal versterken, doet hieraan geen afbreuk, gezien het stuk houdende de veroordeling -zoals hierna besproken- geen bewijskracht heeft en gezien verzoeker evenmin zijn verklaringen omtrent het pakket aannemelijk maakt.

De commissaris-generaal achtte het verder bevreemdend dat verzoeker zijn arrestatie in Iran niet preciezer kon situeren:

“U verklaarde immers dat u gearresteerd werd nadat u en uw vader diens autosalon op een drukke hoofdweg in Teheran hadden gesloten uit vrees voor vandalisme. Tijdens de rellen werden volgens u heel wat handelszaken vernield en wagens in brand gestoken. Gelet op bovenstaande kan verwacht worden dat u zich herinnert hoeveel dagen/weken na de verkiezingen jullie beslisten om de zaak te sluiten. Bevreemdend is ook dat u de datum van de verkiezingen, die door de daaropvolgende rellen en arrestatiegolf, ondertussen in het collectieve geheugen van de Iraanse bevolking gegrift is, niet kende alhoewel u wel degelijk bent gaan stemmen (CGVS, p. 10).”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij de verkiezingen *“wel degelijk juist situeerde in de derde maand van 1388, hetzij mei/juni 2009”*, dat hij zijn arrestatie tevens op dat ogenblik situeerde en zijn vrijlating op 17 september 2009, waarna hij ongeveer een maand later zijn land verliet.

Hij wijst erop dat hij niet politiek actief was en dat hij niet in Iran is gebleven *“zodat wat in het “collectief geheugen” van de Iraniërs zou zitten, niet noodzakelijk in het zijne zit”* en dat het leven buiten Iran verder ging.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van de door hem reeds eerder afgelegde verklaringen hetgeen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS, nr. 156.221 van 10 maart 2006; RvS, nr. 153.278 van 4 januari 2006). Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft door louter te herhalen dat de verkiezingen plaatsvonden in de derde maand van 1388, hetzij mei/juni 2009, dat hij dan gearresteerd werd en weer vrijgelaten op 26/6/1388, hetzij 17/9/2009, en dat hij niet politiek actief was (zie het verhoorverslag, p. 9-11).

De Raad is van oordeel dat het inderdaad niet aannemelijk is dat verzoeker zijn arrestatie niet preciezer kon situeren ten aanzien van de presidentsverkiezingen in zijn land, temeer daar verzoeker verklaarde gearresteerd te zijn nadat hij en zijn vader diens autosalon op een drukke hoofdweg in Teheran hadden gesloten uit vrees voor vandalisme gezien tijdens de rellen naar aanleiding van die verkiezingen, heel wat handelszaken vernield werden en auto's in brand gestoken.

Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De vage verklaringen van verzoeker aangaande zijn arrestatie dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

De commissaris-generaal hechtte geen bewijskracht aan de door verzoeker neergelegde stukken:

“Hoe dan ook dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven arrestatie en dit omdat er geen enkele bewijskracht kan worden gehecht aan de kopies van de gerechtelijke documenten die u neerlegde als bewijs van uw beweerde arrestatie.

Het zijn vooreerst allemaal kopies waarvan u niet beschikt over de originelen.

U stelde in dit verband dat u de originelen kon laten opsturen maar dat u daarvoor meer tijd nodig heeft (CGVS, p.8 en 13).

De documenten werden echter allemaal afgeleverd in de periode 15/4/1388- 20/7/1389 (6 juli 2009 tot 12 oktober 2010) en u verklaarde dat u reeds anderhalf tot twee jaar geleden, tijdens uw verblijf in Thailand, door uw familie op de hoogte werd gebracht van het bestaan van deze documenten. U deed

echter nooit een poging om deze te laten overmaken omdat dit voor u nog meer stress zou veroorzaken (CGVS, p. 9), hetgeen niet kan weerhouden worden als uitleg voor uw nalaten.

Betreffende de kopies van enkele bladzijden van een eigendomsakte, die als borg werd afgegeven aan de autoriteiten, dient opgemerkt te worden dat de naam van de eigenaar van het goed niet in deze kopies wordt vermeld. U verklaarde zelf dat de bladzijde met de naam van de eigenaar ontbreekt (CGVS, p. 7). Dat het gaat om een eigendom van uw moeder kan hieruit dus geenszins worden afgeleid.

Verder stemt de inhoud van de kopie van de convocatie dd. 15/4/1388 (6 juli 2009) niet overeen met uw relaas. U verklaarde immers dat u in de derde maand van 1388 (mei/juni 2009) werd opgepakt en pas op 26/6/1388 (17 september 2009) werd vrijgelaten (CGVS, p. 10 t/m 12). Dat de autoriteiten u tijdens uw gevangenschap zouden oproepen mist elke logica.

Bovendien verklaarde u dat de door u neergelegde gerechtelijke documenten dateren van na uw vertrek uit Iran in de zevende maand van 1388 (september/oktober 2009) (CGVS, p. 8).

Van de convocatie dd. 8/10/1388 (29 december 2009) van de Revolutionaire Rechtbank legde u een duidelijk leesbare kopie neer alsook enkele minder vetgedrukte kopies.

Op deze eerste kopie staan het kader en de rijen, waarbinnen de gegevens zijn ingevuld aan de onderkant, volledig scheef en zijn niet gelijkvormig. Op de andere kopies daarentegen zijn de lijnen mooi recht. Deze anomalie kan niet verklaard worden door onregelmatigheden bij het faxen. De indruk wordt dan ook gewekt dat dit document door middel van knip en plakwerk en herhaaldelijk kopiëren werd samengesteld.

Op de kopie van de convocatie dd. 6/12/1388 (25 februari 2010) staat het kader eveneens helemaal scheef aan de onderkant.

Met betrekking tot het door u neergelegde vonnis van de Revolutionaire Rechtbank dd. 20/7/1389 (12 oktober 2010) dient opgemerkt dat het logo van de rechtbank bovenaan het vonnis ontbreekt. In de plaats daarvan staat er een lege rechthoek met daarin een klein leeg vierkantje met een kruisje erin. Dergelijke figuur krijgt met echter wanneer men een internetpagina opent en de afbeelding niet kan worden weergegeven. Gevraagd naar de betekenis van het lege vierkant antwoordde u dat er wel een foto zal gestaan hebben. U raadde de dossierbehandelaar aan om op het internet een gelijkaardig document te zoeken om te kijken welke logo er in het vakje moet staan (CGVS, p. 9). Bovenstaande doet vermoeden dat het vonnis werd afgeprint van op het internet en herwerkt zodat uw naam erin zou voorkomen.”

In zijn verzoekschrift erkent verzoeker dat de voormelde stukken geen originelen zijn en dat hij deze stukken nooit eerder zag.

Hij betwist evenwel dat het om vervalsingen gaat en onderstreept dat de commissaris-generaal *“ten onrechte de waarachtigheid van deze documenten in vraag stelt”*. Volgens verzoeker meent de commissaris-generaal ten onrechte dat de documenten niet echt zouden zijn *“op basis van een “scheve fax” en verschillen in de afdruk van documenten, terwijl zij van verschillende toestellen verzonden werden”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en tot het vergoelijken van de vastgestelde anomalieën, zonder evenwel concrete elementen aan te brengen die de vaststellingen in de bestreden beslissing weerleggen.

Dat één van de convocaties van tijdens de gevangenschap van verzoeker was, wijt verzoeker aan het feit dat deze convocatie uitgaat van een andere ressort dan dit betreffende de feiten van bekering. Hij benadrukt *“dat hij verschillende keren gearresteerd werd, boetes en/of stokslagen kreeg en daarnaast, zonder werkelijke arrestatie, ontelbare keren “tegengehouden” werd, omwille van zijn ‘onaangepast’ gedrag, kleding....enz”*, wat volgens hem de verklaring is voor de verschillen in aantal arrestaties. Hij acht het dan ook *“best mogelijk”* dat de convocatie in verband met één van deze andere feiten naar hem gericht werd, terwijl de verzender niet op de hoogte was van zijn aanhouding.

De Raad is van oordeel dat verzoeker zich beperkt tot een post-factum verklaringen die na reflectie tot stand zijn gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid alsnog te vergoelijken.

De Raad wijst erop dat verzoeker immers zelf verklaarde dat de door hem neergelegde gerechtelijke documenten dateren van na zijn vertrek uit Iran, zijnde in september/oktober 2009, terwijl de betreffende convocatie afgeleverd werd op 6 juli 2009.

Gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissing, neemt de Raad verzoekers stelling in zijn verzoekschrift dat de documenten *“wel degelijk werkelijk en echt zijn en zijn relaas en vrees ondersteunen”*, dan ook niet aan.

De vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de op het Commissariaat-generaal neergelegde stukken zijn pertinent en de Raad neemt deze over.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift stukken: *“fax betreffende het tegenhouden van originele documenten”*, *“tracing in België via internet gedaan gelet op de slechte kwaliteit van de fax (in stukjes en brokjes)”* en *“copie van de verschillende faxen toegezonden aan verzoeker”*.

Verzoeker legt in zijn verzoekschrift uit dat er originele documenten -samen met een farsi-bijbel- door zijn zuster werden opgestuurd, maar dat het pakket door de douane werd tegengehouden. Hij veronderstelt dat het pakket onderschept werd omdat het aan hem geadresseerd was en omdat hij door de Iraanse autoriteiten gezocht wordt. Zodoende konden de autoriteiten volgens hem *“de hand leggen op een pakket voor hem bestemd, met daarin een farsi-bijbel”*, wat volgens hem de overtuiging van de Iraanse autoriteiten over zijn geloofsafvalligheid, versterkt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de faxen (stukken 2 en 6) niet gesteld zijn in de taal van de procedure en er geen vertaling wordt bijgebracht; deze stukken worden bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 PrRvV.

Ook de *“tracing in België via internet gedaan”* is niet gesteld in de taal van de procedure en niet vertaald. Dit stuk toont verder enkel aan dat er op 13 oktober 2012 om 8:57:00 AM iets in ontvangst werd genomen, dat dit op 13 oktober 2012 om 3:15:17 PM werd verstuurd en op 13 oktober 2012 om 3:19:39 PM werd ontvangen *“at office of exchange”*.

Er kan uit dit stuk dan ook geenszins worden afgeleid wat er precies verstuurd werd, door wie dit verstuurd werd, noch dat er iets werd ingehouden door de douane, zoals verzoeker beweert in zijn verzoekschrift. Het neergelegde stuk kan verzoekers beweringen omtrent het opsturen van originele documenten en het tegenhouden van het pakket dan ook niet staven.

De Raad hecht bijgevolg geen geloof aan verzoekers uitleg hieromtrent en stelt vast dat deze stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Verzoeker legde ter terechtzitting een bundel stukken neer, niet geïnventariseerd –zoals vereist door artikel 7 PrRvV-, niet gesteld in de taal van de procedure en niet vergezeld van een vertaling naar de proceduretaal; hij bestempelt deze stukken als de “originelen” van de reeds bijgebrachte stukken.

Bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling naar de taal van de procedure, is de Raad niet in staat zich een oordeel te vormen over welke stukken het inhoudelijk juist gaat en worden deze op basis van artikel 8 PrRvV niet in overweging genomen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat alle voormelde “originelen” fotokopieën betreffen waarop op elk stuk een stempel in blauwe inkt is aangebracht die niet terug te vinden is op het corresponderend stuk dat eerder dan in de beroepsprocedure als fax, is bijgebracht (zie bijvoorbeeld de stukken door de Raad genummerd in potlood, van respectievelijk 1 en 1bis tot en met 5 en 5 bis).

Gezien de faxdocumenten niet alle vermeldingen bevatten die de “originelen” bevatten is de Raad van oordeel dat de “originelen” aangemaakt werden en dus vervalsingen betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde wordt toegekend.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS, 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 10 oktober 2012, afgenomen met behulp van een tolk die het Farsi machtig is en bijgestaan door zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE